ZBOROVÝ LIST ◊ ROČNÍK XII. ◊ ČÍSLO 3 ◊ OKTÓBER 2021 ◊ NEPREDAJNÉ

KALVÍN

JŠ
MH

MB

DK

2 ÚBYTOK MILOSTI?

3 REFORMAČNÁ KÁZEŇ

5 BÁSNE

6 POKÁNIE

7 ROZLÚČKA S ALBÍNOU SEMJANOVOU

8 HOSPODIN JE TVOJ DOBRODINEC

9 Z HISTÓRIE

11 CIRKEVNÉ VZDELÁVANIE

12 AKO SA VOLÁ TVOJA KNIHA?

EDITORIÁL

ÚBYTOK MILOSTI?

Ján Šoltés

KTO NÁS ODLÚČI OD KRISTOVEJ LÁSKY? SÚŽENIE ALEBO ÚZKOSŤ, PRENASLEDOVANIE ALEBO HLAD, NAHOTA, NEBEZPEČENSTVO ALEBO MEČ?

AKO JE NAPÍSANÉ: PRE TEBA NÁS USMRCUJÚ DEŇ ČO DEŇ, POKLADAJÚ NÁS ZA OVCE NA ZABITIE.

TOTO VŠETKO VŠAK VÍŤAZNE PREKONÁVAME SKRZE TOHO, KTORÝ SI NÁS ZAMILOVAL.

SOM TOTIŽ PRESVEDČENÝ, ŽE ANI SMRŤ, ANI ŽIVOT, ANI ANJELI, ANI KNIEŽATSTVÁ, ANI PRÍTOMNÉ, ANI BUDÚCE VECI, ANI MOCNOSTI, ANI VÝŠKA, ANI HĹBKA, ANI NIJAKÉ INÉ STVORENIE NEBUDE NÁS MÔCŤ ODLÚČIŤ OD BOŽEJ LÁSKY, KTORÁ JE V JEŽIŠOVI KRISTOVI, NAŠOM PÁNOVI.

(RIM 8,35-39)

Milé sestry, milí bratia! Nedávno som počúval správy o tom, ako sa po slovenskom internete začína šíriť nahrávka, ktorá má presvedčiť ľudí o tom, že vakcína proti vírusu, ktorý na nás ešte stále dolieha, je dielom Diabla. Že vakcína, očkovanie, majú oddeliť ľudí od Boha. Jedná sa vraj o svedectvo nejakého mnícha, ktorý hneď po dávke vakcíny pocítil úbytok Božej milosti. Akokoľvek hlúpe, nezmyselné a úsmevné sa toto svedectvo zdá byť, predsa len ma donútilo zamyslieť sa nad tým, ako je možné, že niečomu takémuto ľudia veria.

A skutočne sa mnoho ľudí dnes cíti byť Bohom opustení. Možno i my často cítime „úbytok Božej milosti“. Mnohí počas pandémie prišli o svojich blízkych, prácu, životné istoty a štandardy. Museli zmeniť svoje návyky, prispôsobiť sa okolnostiam a iným ľuďom. Mnohí sa častejšie cítime osamelo, zabudnuto, utrápene. Vidíme len temnotu okolo nás a budúcnosť vyzerá pesimisticky.

O to ľahšie sa hľadá vinník, ktorý môže za tieto naše pocity. Sú to vedci, politici, ktorých musí riadiť sám Diabol, ich nástrojmi sú vakcíny, testy, ktorými nás oddeľujú od Boha. Je to ľahšie, než si priznať, že sme to my sami, kto sa od Boha odkláňame. My sami prisudzujeme veciam a ľuďom a dokonca i Diablovi oveľa väčšiu moc, než majú. Môže snáď Diabol prekročiť mantinely, ktoré má od Boha? Kniha Jób na to dáva odpoveď. Odoprie snáď Boh svoju lásku niekomu len opreto, že sa nechal očkovať? Veď celá Biblia je plná príbehov ľudí, ktorí vykonali príšerné veci, odkláňali sa od Boha, jeho prikázaní, no Boh ich vždy znova prijal, keď sa modlili k nemu. Čo je proti modloslužbe, vraždám, intrigám, podvodom jedno očkovanie, ktoré nijako Boha neuráža ani neprekračuje Jeho prikázania? Nie je snáď história celého Izraelského ľudu o tom ako sa ľud vzďaľoval a zase prikláňal k Hospodinu? A On ich vždy prijal späť.

Nikto a nič nemôže nás odlúčiť od Boha, od Jeho lásky a milosti. To vedel aj apoštol Pavel, ktorý žil v dobe nie veľmi odlišnej od tej našej. Bol väznený, prenasledovaný. Hrozila mu smrť, mučenie. A predsa nikdy netvrdil, že mu niekto spôsobil úbytok Božej milosti. Práve naopak. Božia láska a milosť boli pre neho istotou, ku ktorej sa upínal, ktorá presvecovala všetky tmy, ktoré v jeho živote boli. Nezáleží totiž na prenasledovaní, bolesti, samote, rímskej moci, politikoch, chorobách, vakcínach, liekoch, dokonca ani na Diablovi. Všetko to tu v tomto svete totiž nejako existuje, pôsobí a musíme sa s tým naučiť žiť. Avšak všetko toto je nič oproti Bohu, jeho láske a milosti. Nič z toho nás od Boha nemôže odlúčiť.

Prajem všetkým nám, aby sme nikdy necítili úbytok Božej milosti. Nech je i tento časopis uistením o tom, že nikto a nič nás nemôže odlúčiť od Božej lásky.

REFORMAČNÁ KÁZEŇ

Marián Hamari

VEĎ AJ MY SME BOLI KEDYSI NEROZUMNÍ A NEPOSLUŠNÍ, BLÚDILI SME, BOLI SME OTROKMI VŠELIJAKÝCH ŽIADOSTIVOSTÍ A ROZKOŠÍ, ŽILI SME V ZLOBE A ZÁVISTI, ODPORNÍ, NENÁVIDELI SME JEDNI DRUHÝCH.
ALE KEĎ SA ZJAVILA DOBROTIVOSŤ NÁŠHO SPASITEĽA, BOHA, A JEHO LÁSKA K ĽUĎOM, ZACHRÁNIL NÁS NIE PRE SKUTKY SPRAVODLIVOSTI, KTORÉ SME UROBILI MY, ALE PODĽA SVOJHO MILOSRDENSTVA, KÚPEĽOM ZNOVUZRODENIA A OBNOVY V DUCHU SVÄTOM, KTORÉHO NA NÁS ŠTEDRO VYLIAL SKRZE JEŽIŠA KRISTA, NÁŠHO SPASITEĽA, ABY SME SA OSPRAVEDLNENÍ JEHO MILOSŤOU STALI DEDIČMI PODĽA NÁDEJE VEČNÉHO ŽIVOTA.
SPOĽAHLIVÉ JE TOTO SLOVO A CHCEM, ABY SI NA TO KLÁDOL DÔRAZ, ABY TÍ, ČO UVERILI V BOHA, USILOVALI SA VYNIKAŤ V DOBRÝCH SKUTKOCH. TOTO JE DOBRÉ A PRE ĽUDÍ UŽITOČNÉ.

(1TIT 3,3-8)

Milé sestry a milí bratia!

Október je, okrem iného, aj mesiacom reformácie. Reformátori si dali za úlohu čo najjednoduchšie vyjadriť evanjelium Ježiša Krista a autenticky prežívať a vyjadrovať vieru v neho. Stredoveký kresťanský svet bol totiž veľmi komplikovaný a podstata viery sa strácala v rôznych náboženských obrazoch a úkonoch; cirkev bola hierarchicky usporiadaná, skoro až svetská organizácia; bežní kresťania ani nevedeli, o čo v kresťanskej viere ide, a ničomu nerozumeli, keďže všetko sa dialo v latinčine; odpustenie hriechov sa dalo kúpiť za peniaze a cirkev riešila skôr hospodárske a politické záležitosti, ale si osobovala aj moc nad ľudským svedomím i otázkami spásy. Reformátori objavili gro evanjelia a bolo to ako osvietenie. Veď aj reformácia v Ženeve si stanovila heslo: Svetlo po temnote (Post tenebras lux). Ale skutočne reformátori objavili niečo nové?

Už zhruba tisíc päťsto rokov pred reformátormi apoštol v liste Títovi 3. kapitola, verše 3-8 zhrnul evanjelium takto:

Veď aj my sme boli kedysi nerozumní a neposlušní, blúdili sme, boli sme otrokmi všelijakých žiadostivostí a rozkoší, žili sme v zlobe a závisti, odporní, nenávideli sme jedni druhých. Ale keď sa zjavila dobrotivosť nášho Spasiteľa, Boha, a jeho láska k ľuďom, zachránil nás nie pre skutky spravodlivosti, ktoré sme urobili my, ale podľa svojho milosrdenstva, kúpeľom znovuzrodenia a obnovy v Duchu Svätom, ktorého na nás štedro vylial skrze Ježiša Krista, nášho Spasiteľa, aby sme sa ospravedlnení jeho milosťou stali dedičmi podľa nádeje večného života. Spoľahlivé je toto slovo a chcem, aby si na to kládol dôraz, aby tí, čo uverili v Boha, usilovali sa vynikať v dobrých skutkoch. Toto je dobré a pre ľudí užitočné.

Reformátori sa toto evanjelium pokúsili zhrnúť aj pomocou troch výrazov: regeneratio, sanctificatio, iustificatio. Po slovensky: znovuzrodenie, posvätenie, ospravedlnenie. Držme sa teda tohto postupu a priblížme si zvesť evanjelia v duchu reformačného učenia.

Prečo ľudia a svet potrebujú znovuzrodenie, či nový začiatok? Nedávno som v televízii sledoval akýsi náučný program o planéte Mars. Podľa najnovších výskumov sond, ktoré sú na Marse, všetko nasvedčuje tomu, že pred miliónmi či miliardami rokov to bola tak živá planéta, ako je teraz tá naša. Čaká nás podobný osud? Potrebujeme už teraz na to myslieť a niečo robiť? Oveľa bližšie sú nám rôzne katastrofické vízie o tom, že Zem sa otepľuje, že nastáva nové sťahovanie ľudí a celých národov do obyvateľnejších oblastí, že sa šíria smrteľné epidémie, apod. Nehovoriac o vojnách a násilnostiach, o vykorisťovaní a zneužívaní iných ľudí. Netreba začať akosi odznova – znovuzrodením? Netreba nám rozvádzať podobné katastrofické vízie, jednoducho sa držme kresťanského biblického svedectva. To hovorí, že na počiatku, keď Boh stvoril svet, bolo všetko dokonalé a dobré. Ale potom sa čosi pokazilo. Ľudia a svet padli do hriechu a porušenia. A v takomto stave my vnímame seba i svoj svet. Hriech a zlo majú tendenciu sa šíriť, tak ako vírus či rakovina. Jeho metastázy napadajú všetko. Jediný, kto to môže zvrátiť, či priam pretvoriť je Boh. On je stvoriteľ a má moc svojim Svätým Duchom oživovať či kriesiť k novému životu. Jasne to hlása práve evanjelium Ježiša Krista. On počas života poukazoval na blízkosť Božieho kráľovstva, čo nie je nič iné, než nový stav vecí, ktorý odpovedá Božím pôvodných dobrým a dokonalým zámerom. To, že Ježiš Kristus je hlavnou a centrálnou postavou tohto nového stavu vecí, Boh potvrdzuje tým, že Ježiša kriesi k novému životu.

KÁZEŇ

Ďalšia časť evanjelia hlása, že prostredníctvom Ježiša Krista Boh znovuzrodzuje aj tých, ktorí sú v Kristovi, teda tých, ktorí v neho veria a prijímajú ho ako základ svojej novej existencie a života. Dá sa to vyjadriť aj výrazom „posvätenie“. Tento výraz pôvodne znamená, že niekoho (poprípade niečo) si Boh oddeľuje a vyhradzuje pre seba, aby patril Jemu a slúžil Jeho zámerom. Znovuzrodenie a posvätenie tak znamená v prvom rade nový stav človeka – stav pred Bohom, stav, ktorý vyjadruje identitu človeka. Na chvíľu zabudnime na to, kým sme podľa postavenia v tomto svete, či sme Slováci, Maďari, Východniari, Rusnáci, či sme bohatí alebo chudobní, aké máme spoločenské postavenie, či sme slobodní, členmi rodiny či rozvedení... Jeden z najznámejších reformovaných katechizmov, Heidelberský katechizmus z roku 1563, už v prvej otázke vyjadruje toto vyznanie: „Mojou jedinou útechou (potešením) v živote i v smrti, je to, že nepatrím sebe, ale svojmu spasiteľovi Ježišovi Kristovi...“ Tým, že človek patrí Bohu prostredníctvom Krista, nič nestráca. Práve naopak. Získava. Človek chce patriť iba sebe, chce byť absolútne slobodný a nezávislý, chce byť sám sebe bohom a normou všetkého. Ale už v tých úvodných biblických príbehoch sa dozvedáme, že toto je tragédia človeka, pád. Tým sa človek vystavuje všetkým tým zlým silám, ktoré ho zotročujú, ničia a nakoniec vedú k zániku a zničeniu. A naopak, tým že človek je oddelený – „posvätený“ pre Boha získava výsostné postavenie. Stáva sa Božím dieťaťom a teda aj Božím dedičom, ako hovorí náš biblický text. A teraz si predstavme, čo všetko sa spája s Bohom: je Pánom všetkého, je svätý, večný, dokonalý... A toto všetko dedia tí, ktorí sú Bohom znovuzrodení a posvätení.

Milé sestry a bratia. V tomto momente je dôležité pripomenúť si tú nádej večného života. Znovuzrodenie posúva všetko dopredu, k novej Božej budúcnosti. Znovu-zrodenie môže evokovať predstavu, že sa všetko vráti kamsi na počiatok. Že človek začne žiť ten svoj život znovu s tými istými životnými reáliami, príležitosťami a možnosťami. Alebo, že tá večnosť je ten istý život, ktorý žijeme, ale s tým rozdielom, že trvá navždy, že je nekonečný. Ale to by bola slabá nádej. Nádej večného života musíme opäť spájať s Ježišom Kristom. On bol vzkriesený do nového spôsobu bytia. Do plnosti Božieho kráľovstva, do Božej slávy, do novej reality, čo vyjadrujeme vyznaním, že „vstúpil na nebesá“.

Ten tretí výraz, ktorým reformátori vysvetľovali evanjelium, je ospravedlnenie. To poukazuje na to, že to znovuzrodenie a posvätenie, teda nový stav človeka a sveta, neprichádzajú len tak, zadarmo, svojvoľne. Niekto za to zaplatil, obetoval sa. Ježiš Kristus. Skrátene, ospravedlnenie pripomína to, že Boh je spravodlivý a vyžaduje spravodlivosť. Obyčajne sa na to používa obraz súdu. Boh ako Stvoriteľ a Pán všetkého je aj najvyšším Sudcom. Každý človek a všetko diania vo svete, je podriadené jeho najvyššiemu, poslednému či absolútnemu súdu. Ale tu prichádza ten zvrat, o ktorom hovorí evanjelium. Boh v Kristovi s nami jedná z milosti a lásky. Ježiš ten Boží prístup prirovnáva k láskavému rodičovi. Ten svojim deťom odpúšťa, neodsudzuje ich, stará sa a dáva im podiel na svojom dedičstve. V Ježišovej dobe bolo bežnou náboženskou praxou to, že ak človek chcel, aby mu Boh odpustil a aby tak získal zmierenie s Bohom, tak obetoval nejaké zviera, napríklad baránka, a jeho krv preliatu na oltári. V tomto zmysle je Ježiš Kristus obeťou za hriech, náš i celého sveta. Jeho smrť prináša zmierenie s Bohom. Boh sa na „večnom súde“ nad nami zmilováva vďaka tejto Ježišovej obeti. Odpúšťa nám, znovuzrodzuje a posväcuje svojim Duchom.

Milé sestry a bratia, nie je táto zvesť evanjelia pre nás úchvatná? Je to radostná zvesť! Čo s ňou urobíme? Veríme jej alebo nie? Reformátori si uvedomili jednu vec. Narobiť kresťanov z ľudí, či celých národov a civilizácií je jedna vec. Netreba tu pripomínať násilne či politické formy kresťanskej misie v Európe či z hľadiska svetovej misie. Kresťania to väčšinou berú aj tak iba formálne, povrchne. Reformátori, a aj náš biblický text, pripomína ten dôležitý prvok, ktorým je viera. Spôsobuje to opäť Boh, že ten, koho On zrodzuje znova a obnovuje, koho posväcuje pre seba a milosťou ospravedlňuje, toho obdarováva aj vierou. Ňou človek toto všetko prijíma, stotožňuje sa s tým a žije podľa toho.

Teda viera nie je iba pasívne prijímanie toho všetkého, čo Boh pre nás robí, ale aj aktívne zapájanie sa do Božieho diela. Znovuzrodenie, posvätenie a ospravedlnenie nie je iba sloboda od starých spôsobov, ale aj zmena k novému životu tu a teraz. Apoštol nabáda Títa, aby evanjelium nielen učil ako „spoľahlivú reč,“ ale robil to tak, „aby tí, čo uverili v Boha, usilovali sa vynikať v dobrých skutkoch. Toto je dobré a pre ľudí užitočné“.

Ten nový stav veriaceho človeka a pôsobenie Svätého Ducha, teda posvätenie nie je iba pasívny stav človeka. Je to poverenie a poslanie. Najspoľahlivejším prejavom toho, či je človek znovuzrodený, posvätený či veriaci, je to, ako sa prejavuje. A to môže vyvierať iba z toho, kto je daným človekom a aký je.

Už Ježiš učil, že zo zlého stromu nemôžeme čakať žiadne dobré ovocie. To dobré a užitočné, čo je plodom znovuzrodenia, musí vychádzať z vnútra, z premeny mysle a srdca. V prvom rade sú to tie pohnútky, z ktorých koná Boh, ako sú milosrdenstvo, dobrotivosť a láskavosť, o ktorých čítame v našom texte. Tie nachádzame aj pri všetkom tom, čo koná Ježiš Kristus. A potom sú to všetky tie dobré a pre iných užitočné skutky a činy.

Tu vidíme, že tie dobré skutky, o ktoré sa sporili aj reformátori nie sú podmienkou spásy typu: rob dobre a budeš za to zachránený. Ale naopak. Tie vyvierajú ako ovocie nového života, znovuzrodenia a posvätenia.

Milé sestry a bratia, pri príležitosti spomienky na Reformáciu je vhodné si nielen pripomenúť to, čo hlásali a učili reformátori, ale aj položiť si osobnú či spoločnú otázku: Či sme tomu verní? Či naša viera je skutočne postavená a založená na evanjeliu Ježiša Krista? – Či to nie je iba akási zmes náboženských predstáv a praktík? Či to, ako žijeme a čo ako kresťana či cirkev robíme vyviera skutočne z toho evanjelia? Ako sa to znovuzrodenie, ospravedlnenie a posvätenie prejavuje v našich životoch? Je dobré, že aj vo svete si ľudia uvedomujú, že treba niečo zmeniť, že to všetko môže viesť ku katastrofe. Ale lepšie je vedieť, že tú skutočnú zmenu či obnovu už Boh uskutočňuje v Ježišovi Kristovi, tak ako to hlása evanjelium. Tak prečo tomu neveriť a nežiť tú zmenu celý svojim životom. Amen.

Modlitba

Svätý Bože, ďakujem za všetko, čo pre nás robíš v Ježišovi Kristovi a nám pripomínaš radostné evanjelium. Preto prosím o vieru pre nás ľudí malej viery. Ty nás neustále posväcuj a obnovuj svojim Svätým Duchom, aby sme jeho silou a darmi mohli žiť skutočný znovuzrodený život, ktorý pri prinášal dobré a užitočné ovocie. Amen

JŠ

Jozefína Štefančíková

Biblia

Koľko v nej pravdy, koľko rád,
objemná i ťažká na pohľad.
Každý ju s úctou pohladí.
To, že je stará, nevadí.

Zožltli listy po rokoch,
obdrel sa obal po bokoch.
Hoci ju každý v rukách ohýba,
nič dôležité z nej nechýba.

Do každej rodiny, pod každú strechu,
prináša múdrosť, nádej i útechu.
Tak ju chápe každý a vnímam ju i ja,
takou je kniha kníh – Biblia.

Prevzaté a upravené z kresťanskej tlače.

Večerná modlitba

Krajina sa halí do pozdného šera.
Po dennej lopote od únavy zmiera,
kto ťažko pracoval na chleba postati.
Noc, ktorá strieda deň silu prinavráti.

A keď tma prikryje aj naše starosti,
blahodarný pokoj vôkol sa rozhostí.
Ochraňuj celú noc, nás i naše lóže
s neskonalou láskou, Ty sám mocný Bože.

A ráno, ak bude taká Tvoja vôľa,
poteší zvona hlas z nášho kostola.
Pokľakneme vďačne na svoje koleno.
Budeme velebiť Tvoje sväté meno.

Pod Tvojou ochranou, doma a či v sade,
svojou prácou chceme, ďakovať Ti všade.
Nech nám i ďalší deň, jasné slnko svieti.
Vieme, že bude tak, keď sme Tvoje deti.

Keď uznáš, že treba prerušiť našu púť,
aj keď chybujeme, nedáš nám zahynúť.
Ty spravuješ všetko, na zemi, na nebe,
v svojej večnej ríši, privinieš nás k sebe.
Amen.

NÁVRATY

POKÁNIE

Michal Hromaník

A HOVORIL: POKÁNIE ČIŇTE, LEBO SA PRIBLÍŽILO KRÁĽOVSTVO NEBESKÉ.

(MT 3,2)

Milí bratia a sestry v Pánovi Ježišovi Kristovi! Ján Krstiteľ je pripravovateľom cesty zasľúbeného Mesiáša. Táto jeho činnosť pozostávala z toho, že viedol starozmluvný ľud k pokániu a predstavoval mu veľkosť prichádzajúceho Mesiáša. Volanie k pokániu muselo byť niečo mohutné, lebo našlo silnú ozvenu medzi poslucháčmi. Toto volanie pochopili ako volanie k obráteniu. Poslucháči tejto kázne boli vnútorne otrasení a znepokojení. Ich pýcha a sebaistota sa stratili. Preto sa začali pýtať, čo robiť: „Čo máme robiť?“ Tu už nie je sebadôvera, ale bezradnosť. Je to znak na ceste obrátenia. Otázka nám pripomína podobnú situáciu, o ktorej podávajú správu Skutky svätých apoštolov v súvise s vyliatím Ducha Svätého. Na túto otázku prichádzajúcu zo znepokojeného svedomia, dáva Ján celkom konkrétnu odpoveď. Je určená všetkým, ktorí s touto otázkou k nemu prichádzajú: „Čiňte pokánie!“

Pokánie znamená zmenu zmýšľania. Ján Krstiteľ kázal pokánie a bolo zjavné, že si necenil tzv. farizejskú zbožnosť. Vedel, že to nie je správna cesta. Kto chce byť spasený, musí nastať uňho zmena. Farizeji a saduceji mali povrchný a neduchovný názor na Božie kráľovstvo. Mysleli si svoje o Mesiášovi, jeho predstaviteľovi.

Pokánie ako základný predpoklad duchovného života vyžaduje Spasiteľ, ale aj Nový Zákon od každého jedného hriešnika. Hriešnik sa previnil proti Božiemu prikázaniu, stratil svoje postavenie v Božej milosti, z ktorej vypadol pre svoju neposlušnosť. Dojemnými dôkazmi kajúceho zmýšľania v Starom Zákone sú kajúce žalmy: 6, 32, 38, 51, 102, 130, 143.

V Starom Zákone sa označuje pokánie ako návrat k Bohu, ktorého zmluvu človek hriechom porušil a opustil. Činiť pokánie v Starom Zákone znamená toľko, ako navrátiť sa k Bohu (Jr 25,5; Joel 2,12). Nový Zákon rozumie pod pokáním zmenu zmýšľania (Mt 3,2; Mk 1,15). S týmto vystupuje vo svojej kázni Ján Krstiteľ, ale hlavne Ježiš Kristus hneď od začiatku svojho pôsobenia. Prišiel účelovo volať hriešnych k pokániu. Obrazom kajúceho hriešnika je napríklad publikán v chráme. Nad takými býva radosť v nebi. Pokánie bývalo aj dôsledkom apoštolského napomenutia, čo poznáme v Petrovej odpovedi (Sk 2,38).

Pokánie je dvojakého druhu. Pokánie, ktorým neobrátený hriešnik dosahuje Božiu milosť a si ju privlastňuje (Zj 2,5). Ďalej je to pokánie, ktorým veriaci kresťan každodenne obnovuje stav milosti. Najprv musíme hriech vo svojom srdci poznať a odvrátiť sa od neho. Potom sa môžeme priblížiť k Bohu s našou prosbou o odpustenie vo viere. Skôr než sa márnotratný syn odvážil vrátiť sa do otcovského domu, odvrátil sa vo svojom vnútri od hriechu neposlušnosti. Vyslovil to aj v pokornom vyznaní a v prosbe o odpustenie. Bolo to len vyjadrenie jeho vnútorného odlúčenia sa od hriechu.

Ježiš ukrižovaný a zmŕtvychvstalý musí vždy zostať ústrednou zvesťou kresťanskej kázne. Práve kríž Kristov a slovo o kríži má dvojaký význam. Najprv je najvyšším zjavením Božej lásky. Je našim potešením pozdvihujúcim a ubezpečujúcim o Božej láske k nám. Zvestuje tiež, že Kristus zomrel za naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie. Vyznávame to spolu s apoštolom Pavlom: „*S Kristom spolu ukrižovaný som a žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus, to, čo teraz žijem v tele, vo viere Syna Božieho žijem, ktorý ma zamiloval a vydal sám seba za mňa*,“ (Gal 2,20). Práve spojenie s Kristom vo viere umožňuje prežitie všetkého, čo Kristus prežil, na sebe a privlastnenie si výsledkov Jeho účinkovania pre seba. Život Bohu je možný len preto, že sme úzko životne spojení so svojim Vykupiteľom. Teraz už len na tom záleží, aby človek bol stále v spoločenstve s Ježišom Kristom. Vykúpenie v Kristu sa stalo na to, aby Kristus mohol byť natrvalo spojený so svojimi k donášaniu ovocia Ducha Svätého k Božej sláve a k požehnaniu našim blížnym. „Tak aj vy majte za to, že ste mŕtvi hriechu, ale živí Bohu v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi,“ (Rim 6,11). Amen.

Svätý Bože, v Pánovi Ježišovi Kristovi náš nebeský Otče! Prosíme Ťa kajúcne, zmiluj sa nad nami pre Ježiša Krista, toho Božieho baránka snímajúceho naše hriechy. Prebuď Duchom Svätým a Slovom svojím naše svedomie. Pokor a zarmúť nás úprimným pravdivým pokáním, ale tiež nás poteš a uisti svojou milosťou v Kristovi Ježišovi. On bol poslaný, aby hľadal a spasil kajúcich hriešnikov. Obživ nás Svätým Duchom, aby sme vydávali živé svedectvo svojimi skutkami, že sme Tvoje deti, ktoré žijú v pokoji, mieri a v láske. Upevňuj vo svojej cirkvi jednotu Ducha vo zväzku pokoja. Vypočuj nás pre Ježiša Krista, nášho Spasiteľa. Amen.

MICHAL HROMANÍK 12.10.1929 – 9.3.2019

ROZLÚČKA S ALBÍNOU SEMJANOVOU

Juraj Gajdošoci

Ján Semjan

**JA SOM VZKRIESENIE I ŽIVOT;
TEN, KTO VERÍ VO MŇA, AJ KEBY ZOMREL, ŽIŤ BUDE**

(J 11,25)

**JA SOM ALFA I OMEGA, PRVÝ A POSLEDNÝ,
POČIATOK I KONIEC.**

(ZJ 12,13)

Albína Semjanová, rod. Janovčíková sa narodila 17. apríla 1938 v Slavkovciach. Vyrastala v starostlivosti pracovitých a bohabojných rodičov. Jej otec bol laickým kazateľom a kantorom v Slavkovciach, brat Ján bol reformovaným farárom. Po ukončení základného vzdelania sa vydala na pedagogickú dráhu, aj keď jej pôvodným prianím, ako často hovorievala, bolo stať sa ekonómkou. Absolvovala Učiteľský ústav v Michalovciach a potom pracovala ako učiteľka a neskôr aj ako riaditeľka v rôznych materských školách. V období tvrdej normalizácie jej ten istý spoločenský režim, ktorý ju kedysi motivoval pomáhať pri budovaní školstva, oznámil, že takých učiteľov, ktorí nie sú vysporiadaní s náboženskou otázkou, nepotrebuje. A tak pracovala ako vedúca školskej jedálne na ZŠ v Bežovciach. Po roku 1989 bola rehabilitovaná a do odchodu do dôchodku pracovala opäť ako učiteľka materskej školy. Lásky k najmenším a práce s nimi sa však nemusela vzdať nadobro. Naopak. Porevolučné obdobie jej umožnilo naplno uplatniť svoje mnohoročné skúsenosti tam, kde to chcela vždycky zo všetkého najviac, na pôde cirkvi. Hneď, ako to bolo možné, sa zhostila práce s deťmi, viedla nedeľné školy, organizovala letné biblické tábory a všemožne sa snažila byť čo najaktívnejšia v cirkevno – zborovej práci. V Pinkovciach a v Záhore zanechala so svojim manželom na duchovnom poli významnú stopu.

K najbolestnejším obdobiam jej života patrila smrť milovaného manžela, s ktorým prežila viac ako 50 rokov spoločného manželského života a ktorého v jeho povolaní vždy plne podporovala. Manžel Ján Semjan, bol reformovaným farárom, zomrel 20.2.2015. Pohreb mal v michalovskom reformovanom kostole dňa 24.2.2015. V pokore a vo viere prijala túto pohnutú udalosť a keď sa už mohlo zdať, že neskorá jeseň života jej predsa len ponúkne aj slnkom zaliate dni, zastihla ju ťažká choroba, ktorá ju na tri roky pripútala na lôžko a ktorej napokon podľahla. Starostlivú opateru mala vo svojich najbližších, dcére Viere a synovi Jánovi. Pán života a smrti ju k sebe povolal v nedeľu 26.9.2021v skorých popoludňajších hodinách. Rozlúčili sme sa s ňou vo viere v Pána, ktorý je a bude Alfa a Omega, ako nám píše Zj 22, 13.

Vo viere v Toho, ktorý o sebe povedal: „Ja som vzkriesenie i život; ten, kto verí vo mňa, aj keby zomrel, žiť bude“ sa s ňou rozlúčili: dcéra, syn s manželkou, vnúčatá, celá rodina, príbuzní a známi. Veriaci z cirkevných zborov Pinkovce a Záhor, ako aj reformovaný cirkevný zbor v Michalovciach.

Ja som vzkriesenie i život,
ten, kto verí vo mňa,
aj keby zomrel, žiť bude.
Jn 11,25

S hlbokým zármutkom Vám oznamujeme, že nás navždy opustila naša milovaná matka, stará matka, švagriná a príbuzná

Albína Semjanová

Zomrela v nedeľu 26. septembra 2021.

S našou drahou zosnulou sa naposledy rozlúčime v stredu 29. septembra 2021 o 13:00 hodine v dome smútku v Michalovciach.

HOSPODIN JE TVOJ DOBRODINEC

VRÁŤ SA DUŠA MOJA NA SVOJ ODPOČINOK, LEBO HOSPODIN S TEBOU DOBRE NALOŽIL.

(Ž 116,7)

Michal Bihary

Kresťanské nábožné zhromaždenie! V živote človeka sú vždy nemilé udalosti. Nepodarí sa ti nejaká práca, sklamal si sa v ľuďoch alebo vo svojich túžbach. Tie sklamania a neúspechy nás zarmucujú. Ale azda nič neotrasie tak pokoj duše ako vykonaný hriech. Hlas svedomia sa ohlási vždy, keď prestúpime Božie prikázanie. Hryzenie svedomia prerušuje pokoj duše. V stave porušeného svedomia nie je človek zdravý a šťastný. Je to hromadný zjav vo svete, mnohí sa trápia preto, lebo nemajú duševný pokoj. Jedna vetva lekárskej vedy sa zaoberá liečením týchto duševných chorôb ľudí, ktorí stratili pokoj.

V nejakej podobnej biede trpel aj žalmista, bol súžený a trápený. On sám vyrozpráva celkom otvorene svoju biedu: „ Boli ma obkľúčili bolesti smrti a nadišli na mňa úzkosti hrobu. Bol som našiel súženie a trápenie duše. Ale som vzýval meno Hospodinovo, a pomohol mi.“ Obkľúčil ho smrteľný strach. Mnohí čitatelia Biblie poznajú žiarlivosť Saula na Dávida, a to, čo všetko podnikol Saul, aby zničil Dávida. Tu rozumieme starostiam žalmistu, len len, že ušiel kópii Saulovej. Je možné, že žalmista je aj ťažko chorý.

Dávid bol v smrteľnom nebezpečenstve aj inokedy, ale vtedy nemal taký smrteľný strach. Ešte ako celkom mladý pastier stál oproti Goliášovi, ktorý bol vodca Filištíncov. Mnohí sa báli nielen jeho, ale aj jeho slova. Dávida to posmeľovalo k tomu, aby nepočul výstrahy. Bol varovaný, že je ešte iba mládenec. Myslel iste na nerovný boj, ktorý ho očakával. Kde boli pramene jeho sily? Išiel proti Goliášovi v mene Hospodina zástupov!

S Dávidom bol Hospodin. On ho posilňoval, posmeľoval a viedol k víťazstvu. Hospodin, ktorý je nám nebeským Otcom v Kristu, oslobodí i nás od všetkej bázne, dáva nám silu a pomáha nám v ťažkostiach. Podobne učinil Dávidovi a mnohým iným. Ak sa aj my k nemu obraciame a Jeho prosíme o pomoc, môže to byť lepšie. Nebeská ochrana nám stojí vždy k pomoci, keď sme v spojení s Bohom. V tomto ohľade je na tom kresťan oveľa lepšie než človek Starej zmluvy. Duch Boží vkročil do dejín v prvé Svätodušné sviatky. Zoslal ho Otec so Synom, je tu v našom svete. Hľadí na tých, ktorí poslúchnu Jeho klopanie, otvárajú svoje srdce a prijímajú Ducha. Chcú, aby bolo celé ich telo chrámom Ducha svätého. Taký človek má ozaj stále duchovné spojenie s Bohom.

Boh ani svojim nezaručuje bezstarostný, pokojný život. Ba v evanjeliu hovorí: „*Na svete máte súženie,*“ (Jn 16,13). Ale i keď sa dostane veriaci do biedy a súženia, vie, kam sa má obracať. K tomu, ktorý nás vyzýva: „*A vzývaj ma v deň súženia, vtrhnem ťa a budeš ma oslavovať*“ (Ž 50,15). Takto robil žalmista, keď bol v súžení a nemal v duši pokoj. Vzýval meno Hospodina a prosil o vyslobodenie. Skúsil, že Hospodin je jeho veľkým dobrodincom. Stratilo sa súženie, strach a ustarostenosť. Boh zasiahol svojou pomocou, uzdravil ho a jeho duša už bola pokojná, šťastná. Preto obetoval obeť chvály a radostne vzýval meno Hospodinovo.

Tak bola uzdravená duša žalmistu, lebo sa obracal k požehnanému lekárovi. Na začiatku kázne sme hovorili o tom, že často prichádzajú nemilé udalosti, ktoré znepokojujú našu dušu. Dnešný nervózny, utekajúci život neosoží pokoju duše. Človek svetský ide k psychiatrovi, aby ho vyslobodil z jeho úzkosti, z duševnej choroby. Nech tam ide a nech nájde to, čo hľadá. Ale prvou myšlienkou veriaceho je Pán i v tom prípade, keď nemá duševný pokoj, hoci neopovrhujeme vedou. Veriaci prosí Pána o pomoc, lebo Boh počuje jeho hlas a nakloní mu svoje ucho.

A keď nás Pán vyslobodil, nech sa vznáša z našich úst ďakovný spev žalmistu. Naša duša sa môže navrátiť do svojho odpočinku, lebo Hospodin je našim dobrodincom. Amen.

Večný Bože náš! Tvoje sväté meno chválime a velebíme, lebo si nás i teraz zhromaždil, aby si naše po Tebe túžiace duše živil. Pokorne Ťa prosíme, požehnaj nás a daj nám svoju milosť zachovať Tvoje slovo. Nech prináša nášmu životu dobré ovocie a slávu Tvojho svätého mena. Zachovaj náš život a naše zdravie. Daj nám pokoj a tichosť v prácach. Tvoje požehnanie nech sprevádza každú našu dobrú snahu. Zmiluj sa nad nemocnými, trpiacimi a daj pokoj v duši a v širokom svete. Pre svojho svätého Syna, vypočuj nás. Amen.

MICHAL BIHARY 1926 – 2002

Z HISTÓRIE ČASŤ VI.

Jaroslav Bánoci

ŠTEFAN ŠVAGROVSKÝ

Z HISTÓRIE SLOVENSKÝCH KALVÍNSKYCH RITUÁLNYCH KNÍH Z ROKOV 1750 – 1758

8. Kvantita v kalvínskych knihách

P. Királys tvrdil, že kvantita v kalvínskych knihách pochádza z českého písomníctva, a jej zavedenie pripísal J. Jesseniovi, pôvodom Čechovi, ktorého v tomto smere nasledoval aj A. Spáczay. I. Kniezsa (1953) sa domnieval, že v kalvínskych knihách sú zachované posledné stopy prv prítomných dlhých vokálov. Nedôslednosti v ich označovaní môžu podľa Kniezsu vyplývať z toho, že krátenie neprebiehalo v rovnakom čase, že v jednotlivých kategóriách mohlo nastať skôr ako v druhých. Kvantita v kalvínskych knihách, jej až chaotické označovanie, napr. v rámci rovnakých slov (*bol* i *ból*, *pomoh* i *pomóh*), i absencia akéhokoľvek jednotiaceho princípu pri jej uplatňovaní však svedčia o tom, že v týchto knihách nie je fixovaná reálne existujúca kvantita zemplínskeho, abovského a užského nárečia v polovici 18. storočia.

9. Z tvaroslovia kalvínskych kníh

Medzi tvaroslovím kalvínskych kníh a tvaroslovím súčasného nárečia Malčíc, Milhosti a Bánoviec nie sú podstatné rozdiely. Len v časti pádových foriem predovšetkým substantív a zámen a slovesných tvarov vidieť vplyv humanistickej češtiny.

9.1. Substantíva

Nominatív/akuzatív. Habitus substantíva v nom./akuz. v knihách a v nárečí nevykazuje výraznejšie rozdiely (*bruch*, *britev*, *dzeň*, *śmerc*, *maštaľňa*, *zarno*, *hardlo*). V knihách sa vyskytujú aj také nominatívne tvary, ktoré sa v nárečí nevyskytujú (*moro* – v nárečí len *morjo*, *brater* – v nárečí len *brat*, *Buóh* – v nárečí len *Buh*).

Genitív. Maskulína a neutrá majú v knihách súladne s nárečím príponu *-a* (*tsasza*, *hnéva*, *Ducha*), ale časť rituálnych slov má príponu *-e* (*od Matúse*, *od Jesise*, *od Boha Ottze*). Feminína popri primárnej nárečovej prípone *-i* majú v knihách aj príponu *-e* (*duši*, *večeri*, ale *posztzelye* – v nárečí len *posceľi*). V pluráli popri štandardnej nárečovej prípone *-och* je v knihách častejšia prípona *-ov* [oʊ̯] (*szlusebnyikoch*, ale *szinov*, *hréchov* – v nárečí len *sinoch*, *hrichoch*).

Datív. Popri štandardnej nárečovej prípone *-oj*, ktorá sa aj v knihách vyskytuje vo väčšine prípadov (*Jezusoj*, *Pilatoj*, *potomkoj*, *szinoj*, *Vikupitzelyoj*), sa sekundárne uplatnila prípona *-ovi* (*Królyovi*, *Otzovi*). V pluráli popri nárečovej prípone om sa vyskytujú aj prípony *-em*, *-am*, *-um*, *-im* (*potomkom*, *hréchom*; *k prilesitosztem*, *ku pribitkam*, *hrisnikúm*, *Rimanum*, *dusim*).

Vokatív sa v knihách vyskytuje len pri slovách z náboženského okruhu (*Otcse nas*, *O Krisztu*, *Szpasitelyu*) na rozdiel od jeho hojného používania v zemplínskom nárečí aj od iných slov (*chlope*, *ženo*, *gazdo*, *strino*, *ujcu*, *Štefaňe*, *drahi kumotre*, *mila Haňko* atď.).

Lokál má v knihách prípony *-u*, *-e* (*na krisu*, *u trapenyu*, *pri moru* – v Zemplíne *pri morju*; *v rutze*, *po tem 'Sivotze*). V knihách absentuje najfrekventovanejšia lokálová nárečová prípona *-oj* (*na rukoj*, *na chlopoj*, *na stromoj* a pod.). V pluráli sa popri primárnej nárečovej prípone *-och* vyskytujú aj prípony *-ach*, *-ich* (*u szinoch*, *v nyebeszoch*, *v mukach*, *u vodach*, *v Eklezijich*).

Inštrumentál. Okrem prípony *-om* sa v knihách pri maskulínach a neutrách (*z szinom, z szlovom*, *sz Duchom*) a prípone *-u* pri femináinach (*z klyadbu*, *ze smertzu*) vyskytujú pri neutrách aj prípony *-em*, *-im* (*z posehnanyem*, *dzekoványim*), resp. české formy (*z horkosztzi*, *z 'salosztzi*). V pluráli sa vyskytuje len prípona *ami* (*lántzami*, *tsrédami*, *latkami*).

9.2. Adjektíva

Nominatív sg. a pl. má pri maskulínach a neutrách v knihách príponu *-i* – v grafike *é* rovná sa *i* (*velyebni meno*, *zlé szkutki*), ale pri neutrách sa vyskytuje tiež prípona *-e* (*duchovne szlunko*, *Szlovo Boszke* – pričom sa paralelne vyskytuje tiež forma *Boszké Szlovo* – vo výslovnosti [boski slovo]).

V genitíve sg. sú v knihách prípony *-oho*, *-eho*, *-iho* (*svetoho*, *blisneho*, *Bosiho*).

V datíve *-omu*, *-emu*, *-imu* (*svetomu*, *blisnyemu*, *Bosimu*).

V lokáli *-im*, *-ém*, *-em* (*o dobrim szkutku*, *velyikém zsalyu*, *v tzichem pokoju*).

V inštrumentáli *-im* (*z dobrim usitkom*).

Ženské adjektívne tvary majú v inštrumentáli sg. príponu *-u* (*z dobru smertzu*, *z tzenku nitku*).

Plurál má rodovo unifikované prípony (*-ich*, *-im*, *ich*, *-imi*).

9.3. Pronominá

Zamenná flexia kalvínskych kníh je najviac poznačená českou náboženskou literatúrou. Prakticky každý nárečový tvar zámena má pendanta: *vun* i *on*, *tot* i *ten*, *muj* i *moj*, *tvuj* i *tvoj*, *szvuj* i *szvoj*, *naso* aj *nase*; *k tebe* i *k tobe*, *jej* i *její*, *tvojomu* i *tvêmu*, *szvojich* i *szvich* atď. Výnimku tvoria len opytovacie zámená *chto*, *co*, *chtori*, *jaky* a vymedzovacie *keľo*, *daskeľo*, *veľo*; *šicko* má v knihách formu *vsitko*. Príklonka pri zvratnom zámene má formu *śe* (v knihách graficky *se*). Enklitické *si* pri slovese má formu *sebe* (*zrobitz szebe*). Na potvrdenie niekoľko príkladov: *on podnyal* (namiesto nárečového *vun* alebo *von*), *ta voda 'siva* (namiesto *tota*), *lyúd tvoj*, *Bosztvi tvoje* aj *tvojo*, *svich hradoch*, *nase duse* aj *naso vini*, *jeji hlava*, *modlyim se k tobe*, *Ottse moj*, *jmeno tvê* a pod.

9.4. Slovesá

Rozdiely medzi slovesnou flexiou v knihách a slovesnou flexiou v nárečí troch zemplínskych obcí sú takéto:

Okrem neurčitkovej prípony *-c* (*buc*, *žic*, *robic*) sa v knihách vyskytuje aj prípona *-tzi* (*szlisátzi*, *bitzi*, *prijitzi*).

V knihách v 1. os. sg. a pl. od slovesa byť sú v prítomnom, resp. minulom čase tvary *źmi*, *źme*, *bul źmi*, *buľi źme*, graficky v knihách *smi*, *sme* (*Ja smi Búh*, *prisól smi*, *abi sme podavalyi*, *abi sme viznávalyi*), ale v nárečí spomenutých obcí sa vyskytujú len formy *mi*, *me*, resp. *bul mi*, *buľi me*.

Okrem Malého katechizmu a Agendy sa v ostatných troch knihách vyskytuje aj tvar *som*/*szom*, *sme*/*szme* (*szom pomoh*, *hrisni szom*, *bo szme szpalyi*).

V 3. os. sg. prítomného času od slovesa *buc* je v nárečí forma *je*, ale v knihách sa vyskytuje len forma *jestz* (*pritomen jeszt*, *Tota jeszt... Véra*, *tzo jeszt v dusi nasej*).

V 1. os. sg. prítomného času sa vo všetkých piatich knihách častejšie vyskytuje prípona *-u* než *-m* (*idu – idzem*, *mušu – mušim*, *tsuju*, *satuju*, *banuju*, *usznu*, *vežňu*). V Milhosti sa uplatňuje prípona *-m*.

V 3. os. pl. prítomného času sa v knihách vyskytujú formy *chtza*, *dadza*, *chodjá* namiesto nárečových *sceju*, *daju*, *chodza*. Forma *dadza* je zrejme z poľštiny a *chodjá* zo strednej slovenčiny.

V knihách sa vyskytuje aoristová forma *bich* (*nyerék bich*), pochádzajúca z českých tlačí.

Z príčastí sa v knihách vyskytujú formy prítomného činného (*sztojatzi*, *potsinajútze*, *trimajutzi*), minulého trpného (*jeszt posehnan*, *pritomen jeszt*), minulého činného (*bivši*, *szlisevsi*, *utsászni bivsé*).

Príčastie na *-l* má v knihách dvojtvary (*cerpel* i *cerpil*, *chvaľel* i *chvaľil*, *hutorel* i *hutoril*, *narodzel śe* i *narodzil śe*), tvary s príponou *-el* sú častejšie v severnej oblasti Zemplína a Užskej stolice, tvary na *-il* v južnej časti vrátane Malčíc, Bánoviec a Milhosti. V knihách prevládajú tvary s príponou *-el* (*szlusél*, *posvetzél*). Dvojtvary majú aj slovesá vzoru *spadnuc* v tvaroch mužského rodu (*sztanul* i *sztanól*, *vikvitnul* i *vikvitnól*). Tvary s príponou *-ol* sa vyskytujú len v knihách, v nárečí absentujú.

Tvary minulého času a podmieňovacieho spôsobu v knihách i v nárečí majú zhodné formy (*ja privid*, *privid bi mi*, resp. *privid bim*; v pl. *privedľi me*, *privedľi bi me*; *volal mi*, *volaľi me*; *bul bi mi privid*, *buľi bi me privedľi*).

V knihách sa často vyskytujú tvary predminulého času (*sztvorél ból*, *zakázál bol*, *ból vivolyel*, *se ból prisahnól*), ktoré v nárečí nejestvujú.

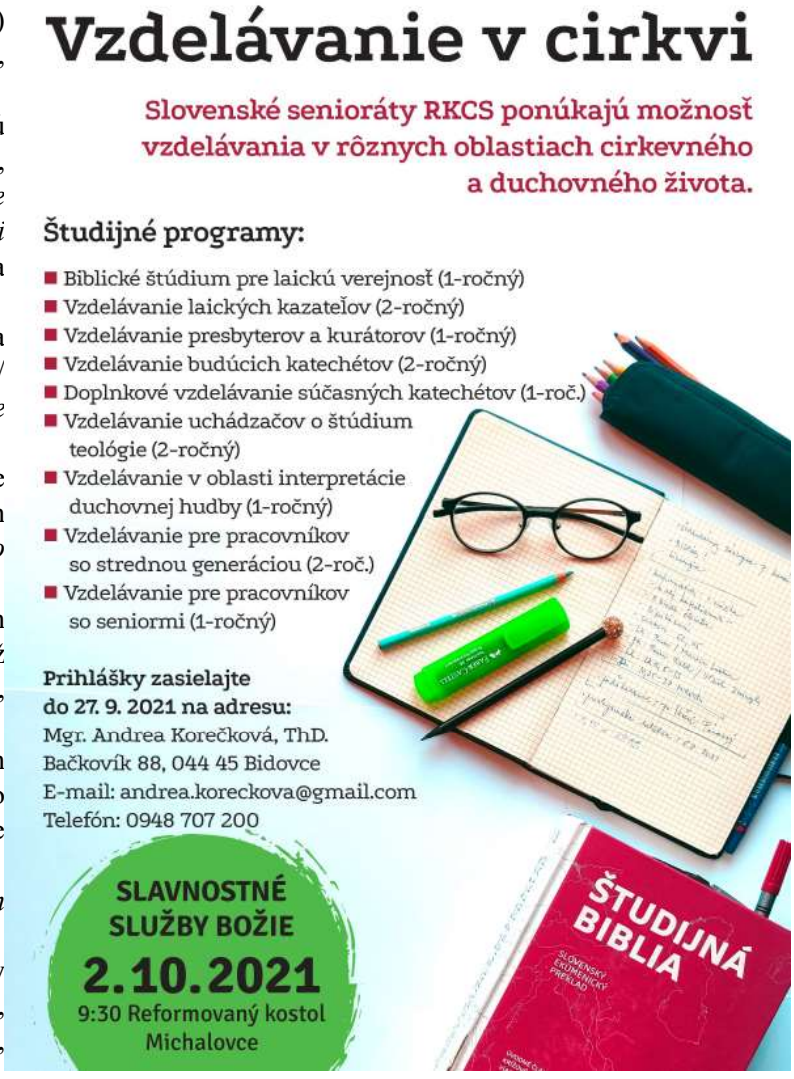

PRVÉ STRETNUTIE V RÁMCI CIRKEVNÉHO VZDELÁVANIA

Juraj Gajdošoci

Po čase príprav sa slávnostnými bohoslužbami začalo cirkevné vzdelávanie dvoch slovenských reformovaných seniorátov. Prvotná myšlienka zástupcu biskupa Jána Semjana získala reálnu podobu. Bohoslužby sa konali v michalovskom reformovanom kostole dňa 2.10.2021 za prítomnosti prihlásených na vzdelávanie a správnej rady formujúcej sa inštitúcie. Božím Slovom nás oslovil zástupca biskupa Ján Semjan. Na základe zázračného nasýtenia zástupov poukázal na úlohu dnešných učeníkov Pána Ježiša. Musíme dôverovať aj v malých začiatkoch. Pán môže z mála urobiť veľmi veľa. Na bohoslužbách sa spievali piesne: 466, 545, 565.

Nasledovala prestávka na občerstvenie, ktoré pripravila Remidia n.o., jej riaditeľka Marika Géciová. Po prestávke zaznela konvokačná prednáška riaditeľky pre cirkevné vzdelávanie Andrey Korečkovej. Zdôraznila život prvých kresťanov, ktorí pochádzali z rôznych vrstiev spoločnosti. Viera v Pána Ježiša bola v ich živote napriek všetkému viditeľná. Po prednáške hovorila riaditeľka o vyučujúcich a podala informácie k ďalšiemu najbližšiemu stretnutiu. V diskusii sa prítomní pýtali na praktické podmienky štúdia a na jeho pokračovanie.

Poďakovanie patrí Bohu za Jeho milostivé vedenie, všetkým, ktorí sa zaslúžili o to, aby sa cirkevné vzdelávanie stalo realitou. Našu spoločnú vec môžeme všetci podporiť prostredníctvom Remidie n.o..

ZAMYSLENIE

AKO SA VOLÁ TVOJA KNIHA?

BOH STVORIL ČLOVEKA NA SVOJ OBRAZ, NA BOŽÍ OBRAZ HO STVORIL.

(1M 1,27)

DK

Dorota Knežová

Ako všetci dobre vieme, mnoho ľudí v dnešnom svete trávi veľa času na sociálnych sieťach, ktoré môžu byť dobrými pomocníkmi, ale zlými pánmi. Koľkokrát sa mi stalo, že som niečo potrebovala zistiť alebo nájsť a všetko som našla na Instagrame, Facebooku alebo na Pintereste. Pomocou nich sa môžeme spájať s priateľmi, rodinou, známymi a pod. No nie vždy sú sociálne siete nápomocné. Trávenie neprimerane veľa času na sociálnych sieťach môže spôsobiť, že máme pocit úzkosti, smútku či frustrácie.

S istotou môžeme povedať, že sociálne siete ovplyvňujú nás, naše okolie a hlavne naše myslenie. Nedávno som bola na Instagrame a vyskočil mi tam jeden príspevok, na ktorom písalo: „Ak by tvoj život bola kniha, aký by mala názov?“ Rozklikla som ten príspevok, pretože som si myslela, že to bude zaujímavé. Opak bol pravdou. Teda áno, zaujímavé to bolo, ale iným spôsobom. Ostala som úplne znechutená a nešťastná, koľko klamstiev a nenávisti som tam našla. Skoro v každom komentári, názve knihy, ktorí tam ľudia napísali bola nejaká nadávka na nich samých. Väčšinou to bolo niečo ako: Omyl, Katastrofa, Náhoda a pod. Neboli to komentáre len teenagerov, ale aj dospelých ľudí. Bola som prekvapená, koľko ľudí má problém so sebou samým. Ako je možné, že toľko Božích stvorení si o sebe myslí takéto veci? A nie je to správne, nie je to dobre! Pretože my všetci sme milované deti dobrotivého a všemocného nebeského Otca, ktorý nám dal túto Zem, aby sme sa o ňu starali, aby sme na nej rástli. No my si o sebe myslíme takéto škaredé veci.

Musíme si, ale uvedomiť, že Bohu sa to nepáči, pretože On nás miluje! V Biblii v Prvom liste Korinťanom v 3. kapitole v 16-17 verši sa píše: „Azda neviete, že ste Božím chrámom a že vo vás prebýva Boží Duch? Ak niekto kazí Boží chrám, toho Boh zničí; lebo Boží chrám je svätý a tým ste vy!“

Pán Boh chce, aby sme vedeli, že nikto z nás, ani ty, ani ja, nie sme omyl, či katastrofa a dokonca ani náhoda. Pretože v Žalme 139 v 13-16 verši je napísané: „Tvoje oči ma videli už v zárodku, všetko to bolo zapísané v tvojej knihe; dni boli určené, skôr než ktorýkoľvek z nich nastal.“

Každý z nás je presne tam, kde má byť, kde nás chce mať Pán Boh. Pán Ježiš zomrel za nás, pretože nás miloval nekonečnou láskou. Tým, že o sebe hovoríme nelichotivé veci, spochybňujeme prácu Pána Boha a Boha samotného. „Boh videl, že všetko, čo utvoril, bolo veľmi dobré.“ (1M 1,31)

Nenechajme sa oklamať klamstvami, o ktorých nás chce presvedčiť tento svet. Uvedomme si svoju cenu, ktorú máme pre svet, ľudí okolo nás a hlavne pre Pána Boha.

KALVÍN - ZBOROVÝ LIST

VYDÁVA: REFORMOVANÁ KRESŤANSKÁ CIRKEV NA SLOVENSKU – CIRKEVNÝ ZBOR MICHALOVCE.
REDAKČNÁ RADA: JURAJ GAJDOŠOCI, JAROSLAV BÁNOCI, JÁN ŠOLTÉS, TIMEA SOTÁKOVÁ, ANNA MIKULOVÁ.
ZODPOVEDNÝ REDAKTOR: JÁN ŠOLTÉS, E-MAIL: IXO@CENTRUM.CZ, JANCO.SOLTES@GMAIL.COM
ADRESA REDAKCIE: A. SLÁDKOVIČA 7, 071 01 MICHALOVCE.
INTERNETOVÉ STRÁNKY ZBORU: WWW.KALVIN.SK
TLAČ: SCHMIT-PRESS, S. R. O., HVIEZDOSLAVOVA 26, 071 01 MICHALOVCE.

NEPREDAJNÉ